

side af linjen mellem denne vognbane og højresvingbanen.

I praksis ses det imidlertid ofte, at ligeudkørende eller venstresvingende cyklister eller knallertkørere placerer sig til venstre i den vognbane, som er forbeholdt de højresvingende, og som ligger ved siden af vognbanen, som ikke er forbeholdt de højresvingende. Dette skyldes formentlig, at de pågældende som svage trafikanter er utilbøjelige til at placere sig helt ude i vognbanen for ligeudkørende eller venstresvingende færdsel, hvor der typisk vil være hurtigere kørende trafik med motorkøretøjer.

Justitsministeriet finder på denne baggrund, at det bør være tilladt cyklister eller knallertkørere tillige at placere sig til venstre på den vognbane, som ellers er forbeholdt højresvingende, og som ligger ved siden af vognbanen for ligeudkørende eller venstresvingende færdsel. Færdselslovens regler foreslås ændret i overensstemmelse hermed. Forslaget vil bringe mange cyklisters og knallertkøreres faktiske adfærd i overensstemmelse med færdselsloven og vil efter Justitsministeriets opfattelse have en vis færdselssikkerhedsfremmende effekt.

2.4. Forbud mod personbefordring med campingvogne.

Færdselsloven indeholder ikke i dag et udtrykkeligt forbud mod befordring af personer i campingvogne. En sådan anvendelse af campingvogne vil dog efter omstændighederne kunne indebære en overtrædelse af lovens § 82, stk. 2. Efter denne bestemmelse må passagerer i køretøjer bl.a. ikke være anbragt på en sådan måde, at der kan opstå fare for dem selv eller andre.

Det fremgår af køretøjsdefinitionerne i færdselslovens § 2, at campingvogne ikke er beregnede til persontransport.

Efter § 2, nr. 18, anses campingvogn som påhængsredskab. Påhængsredskab er defineret som andet påhængskøretøj end påhængsvogn og sættevogn. Disse køretøjer er bl.a. karakteriseret ved hovedsagelig at være indrettet til befordring af personer eller gods. § 2, nr. 18, er ikke strafsanktioneret.

Rigspolitichefen har over for Justitsministeriet indstillet, at færdselsloven gøres så klar, at der ikke er tvivl om, at personbefordring med campingvogne er forbudt.

Justitsministeriet deler Rigspolitichefens vurdering, hvorefter det ud fra et færdselssikkerhedsmæssigt synspunkt er betænkeligt at tillade personbefordring med campingvogne. Dette skyldes, at belæsning og vægtfordeling i campingvognen er meget afgørende for køreegenskaberne for et vogntog med campingvogn. Justitsministeriet er derfor enig med Rigspolitichefen i, at færdselsloven af denne grund

bør indeholde et udtrykkeligt forbud mod personbefordring med campingvogne.

Justitsministeriet foreslår derfor, at der indsættes en udtrykkelig forbudsbestemmelse i en ny § 83 a i færdselsloven, og at denne bestemmelse strafsanktioneres ved en ændring af lovens § 118.

3. Forenkling og modernisering.

Udlægning af hovedveje og motortrafikveje.

Efter den gældende regel i færdselslovens § 91 træffes bestemmelse om udlægning af hovedveje og motortrafikveje af justitsministeren efter forhandling med vedkommende vejbestyrelse.

Efter praksis indhentes der udtalelser fra det stedlige politi samt fra Vejdirektoratet, som hører under Trafikministeriet.

Justitsministeriet træffer på denne baggrund bestemmelse om udlægning af den pågældende vejstrækning som hovedvej og/eller motortrafikvej. Udlægningen har eksempelvis betydning for reglerne om standsning og parkering, vending og vigepligt m.v.

Den hidtidige praksis inden for dette område har vist, at Justitsministeriet normalt har udlagt hovedveje og motortrafikveje som indstillet af de berørte instanser.

Justitsministeriets spare- og forenklingssudvalg har i et idékatalog fra november 1988 foreslået, at reglerne vedrørende udlægning af hovedveje og motortrafikveje ændres. Forelæggelse for Justitsministeriet skønnes ikke længere påkrævet, da den foreliggende praksis har vist, at indstillinger om udlægninger sker efter ensartede retningslinjer.

Med henblik på at forenkle og modernisere færdselslovsadministrationen på dette punkt foreslås det, at kompetencen til at træffe bestemmelse nu henlægges til det stedlige politi. Det bliver herefter politiet, som med samtykke fra vedkommende vejbestyrelse træffer bestemmelse om udlægning af hovedveje og motortrafikveje.

Såfremt der opstår uenighed mellem politi og vejbestyrelse, skal sagen efter forslaget afgøres af justitsministeren. Forslaget indeholder endvidere en bestemmelse om, at klager over de afgørelser, som politiet træffer med samtykke fra vejbestyrelsen, kan indbringes for justitsministeren.

Forslaget vil give en vis administrativ lettelse i Justitsministeriet. Forslaget, der går ud på decentralisering, vil endvidere betyde, at de lokale politi- og vejmyndigheder får afgørende indflydelse på spørgsmål om udlægning af hovedveje og motortrafikveje.

4. Ønskenummerplader.